

Айнэ кляйнэ нахтмузік

На Доне й на Сяне
Прасьцерлася ў зьяньні,
Ад Тыгра з Эўфратам ляжыш аж да Осла й Баранавіч.
Ужо сонца нізенька,
Ужо вечар блізенька,
А я табе, нэнько, кажу па-сыноўску “дабранач...”
Ды перш, як ты вочы свае, нібы брамы, да заўтра прычыніш,
Давай мы згадаем усіх,
Што ня сьпяць гэтай ночы з прычыны альбо й без прычыны:
Твае касманаўты
На станцыі, званай “Трызуб”, — і яна не сыходзіць з арбіты;
Твае кастаправы
Сьціскаюць пашчэнкі, іх локці й калені пабіты;
Твае пэдэрасты
Дагэтуль законы прымаюць (альбо не прымаюць),
Альбо за халяву хаваюць, альбо за каўнер заліваюць;
Твае мільянэры
Дагэтуль здабытыя лічаць мільёны;
Твае афіцэры
Засвойваюць мову й муштруюць яшчэ не гатовыя ў бой батальёны;
Твае Раксаланы —
Руплівыя панны —
Йдуць замуж па пяць разоў нанач.
Сьвятой і злачыннай, адзінай магчымай —
Дабранач, айчына, дабранач, айчына, дабранач...
Астатнія сьпяць. У лясах тваіх сьпяць зьвераняты.
Асёл лёг з баранам, а тыгр, нібы з братам, абняўся з эўфратам.
На водах тваіх мірна сьпяць караблі: ледаколы і яхты,
зсьмінцы і крайсэры, і кананеркі, маторкі, чаўны, мінаносцы,
і танкеры, катамараны і баржы, і траўлеры, і кітабоі, байдаркі,
каноз, галеры і кліпэры, і рудавозы, і баркі, і сэйнэры, і трымараны,
і авіяносцы, і катэры, і галіёны, і джонкі, — асобна ж ад іх —
каравэлы й гандолы.
Сьпяць людзі ў будынках, і нават паэты — усе джоны доны твае,
дон жуаны, гандоны, —
Яны нават сьпяць у якіхсьці альковах, і нібы ў аковах —
У абдымках сваіх маргарыт, выпакутаваных, выпадковых.
Ты заўтра паэтаў у строі ўбярэш,
у сьвяточныя шаты апранеш.
Устанеш на досьвітку, з шатаў тых кроў, смаркачы адпярэш.
То дабранач, айчына, дабранач...
Я ўжо адплываю, але адчуваю, як у гарадох іхных родных
Да сну ўжо схіляюцца й двух пабрацімцаў маіх багараўных.
І легчы, убок адкладаючы з болем свае 3 (тры) пяры, нам пара,
І мы засьпяем і не пасьпяваем табе пажадаць напасьледак добра... —
Ноч.

*Пераклаў з украінскай Андрэй Хадановіч паводле
Плерома, 3'98. Івано-Франківськ, 1998.*